

[Ministeren for familiens anliggender.]

skulle fungere som trangskriterium. Det ville sige, at alle familier med to børn og en indtægt på omkring 34.500 kr. skulle have ret til moderskabsydelsen. Så vil det ikke være svært for nogen at finde ud af, at de grupper, der ligger oppe på de højere indtægter, er så små og tæller så få medlemmer, at der virkelig ikke er nogen reelle penge at hente hjem i det forslag, som fru Lis Møller stiller. For i hvilke familier er det, at børnene fortrinsvis fødes? Det er i de unge familier, og jeg tror ikke på, at der i dette land er ret mange unge familier med indtægter over de 35.000 kr. For mig at se er fru Lis Møllers argumentation kun tomme tønder — der som bekendt buldrer mest.

Hvis vi nu skulle følge konsekvenserne op af fru Lis Møllers forslag her om en ydelse efter trangskriterium, så måtte vi jo frygte, at fru Lis Møller ved først-givne lejlighed ville forsøge at torpedere en forhøjelse af børnetilskuddene, der som bekendt også er en generel ydelse, og vi måtte så også forvente, at fru Lis Møller, når vi på andre felter skal i gang med generelle ydelser, vil sige, at det har vi ikke råd til på nuværende tidspunkt, for nu skal vi løse mange andre meget påtrængende opgaver.

Lad mig slå fast, at det forslag, fru Lis Møller kommer med om at spare moderskabsydelsen til de få, der har de høje indtægter, jo ikke på nogen måde afhjælper de mange andre store problemer, der skal løses over sociallovgivningen. Jeg vil da gerne give fru Lis Møller ret i, at der stadig væk er mange opgaver, der skal løses. Men når vi ikke er kommet længere, må fru Lis Møllers eget parti også gøre sig helt klart, at det jo netop er dem, der gang på gang har sagt her oppe fra talerstolen: vi må ikke lade vore udgifter stige højere, end produktionen stiger. Det er de konservative, der gang på gang har været bremseklods, når man ville gå i gang med en større afhjælpning i den sociale sektor. Vi vil meget gerne være med til at løse mange af disse opgaver, men vi løser dem ikke ved bare at spare de gnallinger af penge, der er i dette ikke at yde en generel moderskabsydelse til alle kvinder.

Jeg skulle svare fru Hanne Reintoft på et spørgsmål om, hvorvidt den supplerende hjælp efter forsorgslovens § 58 kan mod-

regnes. Dertil må jeg sige, at en egentlig modregning kan der ikke blive tale om.

Så vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg har været helt tilfreds med den positive modtagelse, dette lovforslag har fået, og også gerne vil takke for den positive bearbejdning, hele lovforslaget har fået i udvalget, og jeg har den opfattelse — som også andre har givet udtryk for — at får vi dette lovforslag vedtaget, så har vi fået en god begyndelse til en positiv familiepolitik.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke udvalget for dets arbejde med de lovforslag, som vedrører socialministeriets område.

Lovforslaget om ændringer i forsorgsloven indeholder foruden de ændringer, som er en følge af lovforslaget om børnetilskud, forbedringer på 3 områder, som jeg gerne vil nævne.

Der bliver mulighed for at yde en rimeligere hjælp i anledning af fødsel, og hjælpen skal kunne ydes efter en lempeligere trangsbetømmelse end den almindelige underholdshjælp. Ændringen får jo en særlig betydning, så længe børnetilskudsloven ikke er trådt i kraft, og når den til sin tid træder i kraft og der udbetales moderskabsydelse, kan bestemmelsen anvendes til ydelse af supplerende hjælp til dem, for hvem moderskabsydelsen ikke er tilstrækkelig.

Jeg vil gerne henlede fru Lis Møllers opmærksomhed på denne ændring. Fru Lis Møllers anke imod moderskabsydelsen er jo bl. a., at man ikke i tilstrækkeligt omfang kan komme de dårligst stillede fødende kvinder til hjælp. Den ændring af forsorgsloven, som vi her er i færd med at vedtage, tager netop sigte på at hjælpe dem, som fru Lis Møller synes vi har forsømt.

Det andet punkt, jeg skal nævne, er, at den almindelige underholdshjælp, der i dag ydes som 85 pct. af folkepensionen, eventuelt med personlige tillæg, nu forhøjes til at være det samme beløb som folkepensionen, og hertil kan der også ydes personlige tillæg. Synspunktet er her, at hvis man ikke ved revalideringsforanstaltninger eller lignende foranstaltninger kan hjælpe en person til at få så megen indtægt, at han kan klare sig, så bør det offentlige ikke være så karrig, som vi hidtil har været.